

Десь у веселому краю
Зійшлися у гаю
Ведмідь товстий та волохатий,
Всесвітній пасічник-ласун,
Завзятий Цап-стрибун,
І телепень Осел ухатий,
Дурного розуму невдатний син,
Та передражник Малпенко Мартин.
Сидять, балакають під липою густою:
Хто бачив що і де хто був,
Чи поблизу, чи, може, за горою,
Які новинки чув.
— Погано, братчики, без діла в світі жити! —
Так Малпенко Мартин розмову завершив: —
Признаться, ніде правди діти,
І я гуляючи прожив;
Одначе, скрізь тиняючись, чимало
Всього побачить довелось...
Ох, трудно в світі жити стало!
Пора і нам придумати щось...
Ви не турбуйтеся,— щоб довго не кортіло,
Я зараз хочу раду дати:
Музичить треба — от і діло,
Коли хотіли знати!
Зозуля накує музиці,
Сказати в добрий час:
Бенкет, весілля, вечорниці —
Покличуть всюди нас.
Нехай гуляють добрі люде
В своїй веселій стороні;
Їм хороше, і нам корисно буде...
Чи добре я кажу, чи, може, ні?
— Так! Добре! Будемо музичить! —
Ревнув Ведмідь,— Розумна голова,
Не гріх і розуму позичить...

Робота гуртова.-

І стали на тому: щоб слова не зміняти,-

Не гаючись, се діло розпочати.

Днів через три вони в тому ж гаю

Справдили вигадку свою.

Роздобули баса, цимбали,

І скрипочка, і бубон є;

Прехорошенько посідали

Та як ушкварили — ой лишенько моє!

Хто в ліс, мовляли, хто по дрова,

Аж на ввесь гай луна гуде.

Ведмедів бас реве, неначе та корова

Із череди додому йде;

Цап на цимбалах паличками

І брязкотить, і дзенькотить,

Трусне борідкою або хитне рогами,

Мекече, бурмотить;

Між ними грає, не вгаває,

На скрипку Малпенко Мартин,

Кувікає, пищить, як іноді буває

Залізе порося у тин;

Осел силкується під кленом,

Щоб всіх перемудрить,

І, як у діжку макогоном,

У бубон стукотить.

Злетілись гави і сороки,

Шпаки, чижі і горобці,

Регочуться, хапаючись за боки:

— Ну так! удрали молодці!

Нехай їй біс, такій музиці,

Сполохала наш тихий гай,

Не можна вдержатись ніякій птиці,

Хоч куди видно утікай...

— Ось цитьте-бо! — Мартин гукає.-

Почин невдатний іноді буває!

Тривайте, братчики, не так ми сидимо,-
От зараз я попорядкую...
— Щось та не так — і я вже чую,-
Озавсь Осел.— Ні, мабуть, не втнемо
А Малпенко йому: — Та ну-бо,— каже,— годі!
Не знаєш ти: музиці грати —
Не горобців полохати в огороді...
Послухайте, кому і де сидать:
Ведмедику — під липою старою,
А Цапу треба під вербу,
Ослові — на горбу,
Я примощусь під бузиною.
Заграли знов — ще гірш нема ладу.
Якраз на ту біду
І Соловей тут опинився,-
Вони до його: — Ну, мастак,
Ти здорово співати навчився,
Кажі по правді, що і як?
— А що ж,— він каже,— вибачайте,
Ні те, ні се,
Хоч десять раз пересідайте,
Немає хисту — от і все.

Почув я раз — старі сміялись люде,
Що квач притикою не буде;
Питаю: Як? — А так, як бач,
Причина невелика:
Якая ж із квача притика,
Коли він квач?
1890.